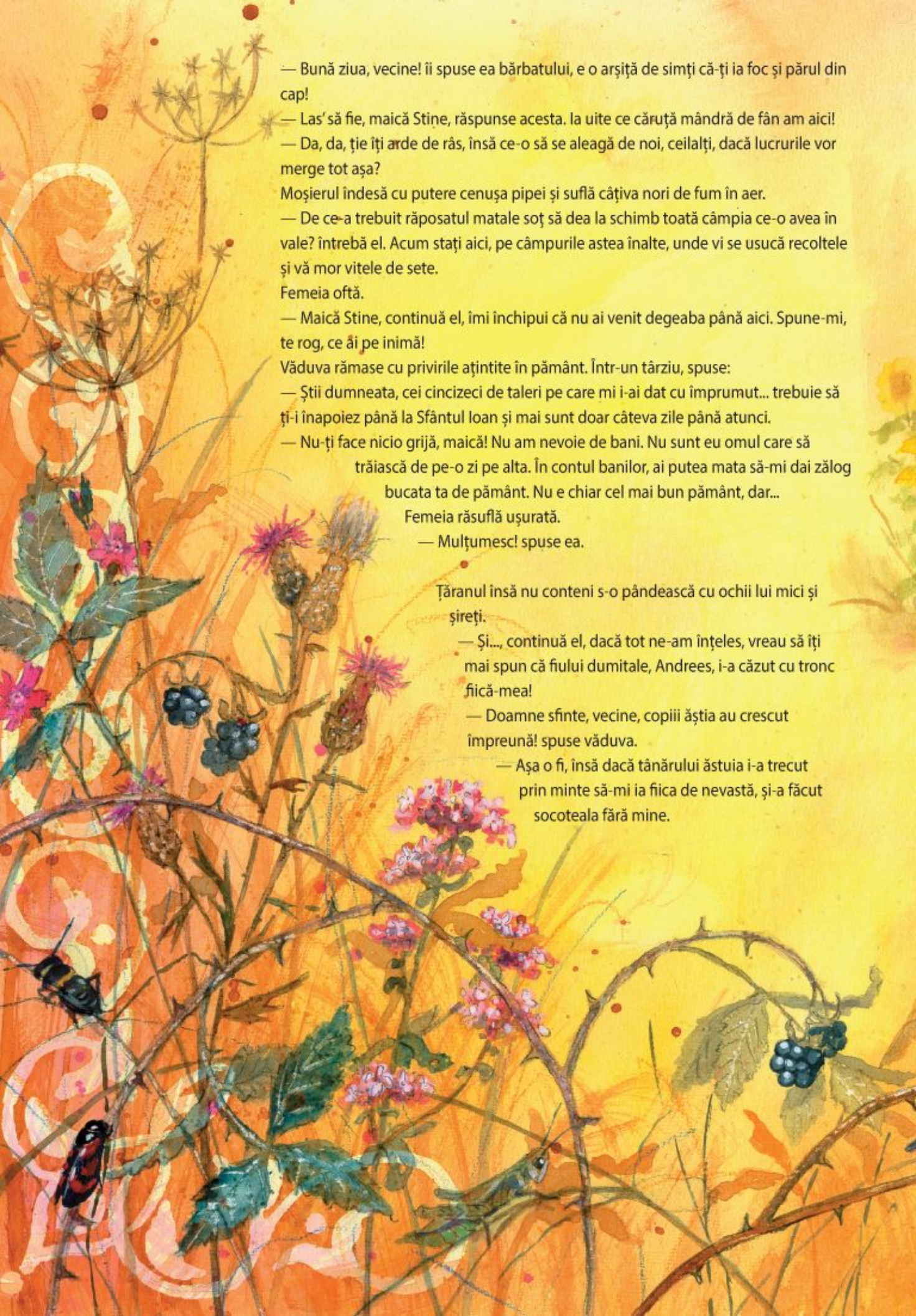

Trecuse mai bine de un veac de când nu mai fusese o vară atât de fierbinte. Niciunde nu se mai zărea vreun petec de verdeață, câmpiile erau arse, iar ulițele satului rămăseseră pustii. Doar moșierul cel gras, stăpânul pajiștii, stătea în poarta casei, trăgând din pipa lui din spumă de mare și privind la o căruță de fân, ce tocmai fusese adunat de o slugă. Cu ani în urmă, cumpărase ieftin de tot, în luncă, o bucată de pajiște mlăștinoasă, iar ultimii ani secetoși, care veștejiseră iarba pe câmpurile vecinilor săi, îi umpluseră hambarul cu fân proaspăt și scrinul cu taleri de aur. — Nu mai există nici strop de ploaie pe lumea asta! spunea el, apărându-și ochii cu podul palmei și privind în depărtare, peste curțile vecine. Apoi se îndreptă spre căruța cu fân, scoase un mănunchi de fân din căpiță și, ducând-o la nas, zâmbi cu șiretenie, de parcă ar fi simțit mirosul talerilor direct din mireasma puternică a fânului. O clipă mai târziu, o femeie de vreo cincizeci de ani se apropie de el. Femeia era palidă, iar pe chip i se citea îngrijorarea.

— Bună ziua, vecine! îi spuse ea bărbatului, e o arșiță de simți că-ți ia foc și părul din cap!

— Las' să fie, maică Stine, răspunse acesta. Ia uite ce căruță mândră de fân am aici!

— Da, da, ție îți arde de răs, însă ce-o să se aleagă de noi, ceilalți, dacă lucrurile vor merge tot așa?

Moșierul îndesă cu putere cenușa pipei și suflă câțiva nori de fum în aer.

— De ce-a trebuit răposatul matale soț să dea la schimb toată câmpia ce-o avea în vale? întrebă el. Acum stați aici, pe câmpurile astea înalte, unde vi se usucă recoltele și vă mor vitele de sete.

Femeia oftă.

— Maică Stine, continuă el, îmi închipui că nu ai venit degeaba până aici. Spune-mi, te rog, ce ai pe inimă!

Văduva rămase cu privirile ațintite în pământ. Într-un târziu, spuse:

— Știi dumneata, cei cincizeci de taleri pe care mi i-ai dat cu împrumut... trebuie să ți-i înapoiez până la Sfântul Ioan și mai sunt doar câteva zile până atunci.

— Nu-ți face nicio grijă, maică! Nu am nevoie de bani. Nu sunt eu omul care să trăiască de pe-o zi pe alta. În contul banilor, ai putea mata să-mi dai zălog bucata ta de pământ. Nu e chiar cel mai bun pământ, dar...

Femeia răsufli ușurată.

— Mulțumesc! spuse ea.

Țăranul însă nu conțeni s-o pândească cu ochii lui mici și șireți.

— Și..., continuă el, dacă tot ne-am înțeles, vreau să îți mai spun că fiului dumitale, Andrees, i-a căzut cu tronc fică-meal!

— Doamne sfinte, vecine, copiii ăștia au crescut împreună! spuse văduva.

— Așa o fi, însă dacă tânărului ăstuia i-a trecut prin minte să-mi ia fica de nevastă, și-a făcut socoteala fără mine.

